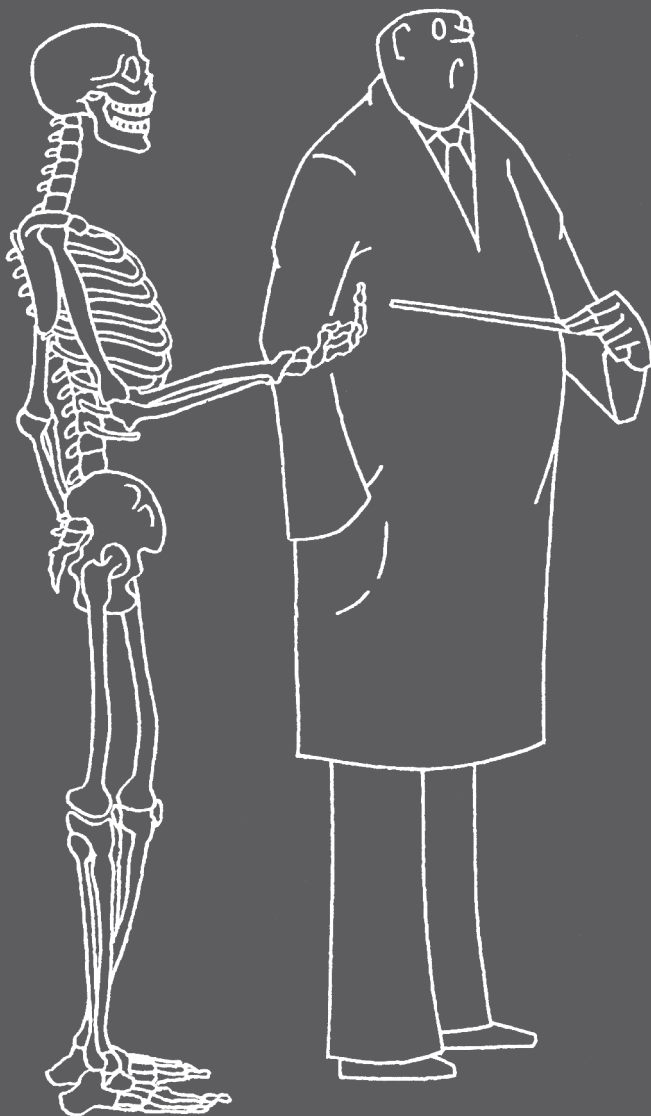

Libuše Koubská /
František Koukolík
**VŠECHNO
DOPADNE JINAK**

O minulosti, přítomnosti a především
o pravděpodobné budoucnosti

Vyšehrad

Jaký má být dobrý doktor

■ Co se nepovedlo a co se povedlo v medicíně za uplynulých padesát let ■ Pohled do nitra tkáně ■ Co neučit a co učit mediky ■ Od molekul k sociálním vztahům – a zpátky ■ Kdyby čert na koze jezdil, doktor nemůže opustit pacienta

Na fakultu všeobecného lékařství v Praze jste nastoupil v roce 1959. O šest roků později jste promoval. Jaké jste měl tenkrát představy, sny o budoucnosti medicíny? Když se teď po půl století podíváte zpátky, splnily se?

Mluvívali jsme o tom se spolužáky, něco jsme odhadli, něco vůbec ne. Blaženě, příliš optimisticky jsme si představovali, že se podaří zásadním způsobem vyřešit léčení nejčastějších zhoubných nádorů. To se přes veškerý velký pokrok nepovedlo. Stejně optimisticky jsme odhadovali, že se podaří zvládnout velké psychózy – schizofrenie a deprese. To se také nepodařilo – rovněž přes veškerý velký pokrok.

A naopak, málokdo z nás si tehdy uměl představit zásahy, které jsou dnes pro obrovský počet lidí úplně samozřejmé. Například: Náhradu kyčelního kloubu nebo tak rozsáhlé transplantační programy. Neuměli jsme si představit důsledky populačního vývoje pro medicínu, protože v šedesátých letech byla otázkou spíš než stárnutí populace populační exploze. S odstupem padesáti let vidíme zásadní demografický posun a z něj vyplývající přibývání chorob souvisejících se stárnutím. V mém oboru, když vzpomínám na dobu kolem své promoce, byla Alzheimerova nemoc považovaná za naprostou vzácnost, něco úplně ojedinělého, na okraji.